

לֹא:

עין משפט
גר מצוה

(ד) **רשב"א** גרים סבב מתנותיהם תרמו. דל"רי בתרומה גדולה
אכל מכל מעשרותיהם (מתרומה מעשר קמח):
ומה ראית. מפני ריב"א מה ראית לחלק בין הקדמו בכר
להקדמו שצבלין אימא בהקדמו בכר נמי פטור מתרומה
גדולה האולו ולא הוקבע עתי' למעשר
וקדא דמכל מתנותיהם אימא לחיובי
צדקה פני הדית אכל לא יתכן לפרש
האי ומה ראית וימא איפסא לחייב
הקדמו שצבלין ולפטור הקדמו
בכר דל"ו פ' ספרא:

וקא משמע אין דאן חומש מעבד. וואס? אמאל לא פשוט מהבא. בפרק הובב (ב"מ דף נה.) דאן החומש מעבד ו"ל משום דאיכא למידחי ולאווקומי כשנתן החומש ואף על גב דמילתא דפשיטא היא אנב מעשר ראשון נהט מעשר שני:

שפדו ע"ג גב אסימון. פ"ה
משה בלל צורה וזה
המתחללן מעשר שני על אסימון לר'
דוקא טפי ממוות היצימן אסימון וגימ'
לביט המרחץ בפרק הזהב גימ'
דף מו: היינו משום אסימון שני
במשלל צורה ורוחב כדאין ואינו מחוסר
בלל צורה ודבר קל יעבישו כמה
מזה וקשה לר"ם דבפרק כמה אשה
(שם דף סה.) אמר אי משום צורתא
ליעבד לא פולחא משמע דש עניו
צורה וזהבא אמר מנאי אסימון
פולחא וי"ל לפ"ה דקרי אסימון לכל
דבר שאינו עניו כהכחא או של
כסף ואין עניו צורה אי של עץ
וש עניו צורה:

וַיִּתֵּן הַכֶּסֶף וְקָם לוֹ. וְאֵף עַל גֵּב
דַּעֲמֵלְמָה שׁוּב כֶּסֶף כֶּסֶף
הֵכָא אִיכָא מִיעוּטָא דְדַרְשִׁין הֵיא
קִרְאָא בְּכָל וּפְרָט וְכָל וּכְלָא שְׁמַע
בְּנִיבּוּרָא דְתָנָן בְּפָרֵס כִּי בִּיבּוּר (ד')
(ה.) אִין פּוֹדִין לֹא עֲבָדִים כִּי וְלֹא
בְּהִשְׁתָּדוּת וּמִפְּשֵׁי בְּנִמְרָא אֵל הַקֹּדֶשׁ
בְּכָל אֵלּוּ וְגַבִּי בִּיבּוּר דְּרֵישׁ בְּכָל
וּפְרָט וְאִתָּא דְלִמְרִינָן בְּעִמְלֵיהּ (ד')
(ה.) בּוֹנִין בְּחֹל וְאִחֲכִי מִקְדִּישִׁין
אֲלַמָּא מַחֲלִין מַעוֹת הַקֹּדֶשׁ עַל בְּנִינָן
לְעִינֵינוּ וְזֶה חֲשִׁיב מְלֹשׁ וְלִבְנִין
מְזַבֵּר מְלֹשׁ אִין יָמֵי הַמָּסַח חֲשִׁיב מְלֹשׁ
טָפִי כִּיּוֹן דִּלֵּי לֹא קִדִּישׁ עוֹמֵד לְתַלְשֵׁיהּ:
בְּכָן בְּעִירֵיב תְּחוּסִין. פִּיֵּה עִירֵיבֵי
תְּחוּסִין אֲקֻמֵּי שְׁבִיתָה הוּא
וּקְטָן לֹא אֲלִים לְמִיקֵּי. וְקִשָּׁה דְּפִרְקָא
בְּתַרֵּא דְּמַעֲלֵיהּ (ד') אֲמַר גַּבִּי
שְׁלֵחַ יָד חֲרַט שׁוּטָה וּקְטָן עָשָׂה
שְׁלֹחוֹת בְּעַל הַבֵּית מַעַל וּקְטָן וְהָא
לֹאֻז עַל שְׁלֹחוֹת נִיבּוּר וּמַשְׁנֵי עָשָׂאוּהוּ
כְּהֵיכָא דְנִתְּנוּ עַל הַפִּיל וְהוֹלִיבֵי עַל
הַקֹּדֶשׁ וְהוֹלִיבֵי הִרֵי זֶה עִירֵיב אֲלַמָּא
אֲתַעֲבִיד שְׁלֹחוֹתֵיהּ הֵכָא נָמִי
אֲתַעֲבִיד שְׁלֹחוֹתֵיהּ אֲלַמָּא אֲפִלֵּי

על הקוף ופיל הרי זה עירוב ועוד
לא ממנו ודלמא לא שקיל מניה דמין
אקרא חמרי ולא אקרא חמרי רבנן ולא
ורבואה דכשמינן עומד ורובאה לא
דמינו סומך על חכמתו והכא נשמעת
המניניה רבנן דדרבנן היינו נצית ש
וּלְיִחוּשׁ דִּילַמָּא אִי שְׂקִי מִיֵּינָה בִּי
עושה שלוחתו דקמין בי
לגמרי אכל הכא שאמר להסב לקצת
חוקה שלי עושה שלוחתו: **והחייב**
אמתנין י"ל דס"ל דעס דמתיבא
מדי אמתנין דמתיבא לכו % וכו'
שינוא אחרי

[illegible]

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

וְכַסְפָּא. חיליות מלכי ישראל שמטילין אותן על בני העיר לזון והיו להם כעניים שהרי אינן צמחיהן: **שֶׁקֶדְרֵינוּ שְׂכָנֵינוּ.** לתרומה גדולה ומן העוֹרֵר הַסְרוּמָה קודמת למעשר דרשאים קראם רחמנאש ומן המוֹסֵר הוּא נוֹתֵן מִמֶּשֶׁר דְּרָשׁוֹן לָנִי וְעַשְׂרֵי הָעֵרֵים הָאֵלֵּי וְקִדְמָה

במעשר: מכל מעשרוֹכֶם. כלֹאִים
 חֲכִים: תִּרְמוּ אֹם (ו) כֹּל תְּרוּמָה פִּי.
 אֶפְלוּ תְּרוּמָה גְדוֹלָה: וּמֵה רֵאִיתִי
 דְּמוּקְמַת קֶרֶל דְּחִיּוּ בְּהִקְדִּימוּ כִּכְרִי
 וְקֶרֶל דְּפִטְרוּ בְּהִקְדִּימוּ שְׁבָעִים:
 אִלַּי. הִקְדִּימוּ כִּכְרִי אֵידָנָן וְכִיּוֹן
 נִקְרָא דָּנָן נַעֲשֶׂה טַעַל לְתִרְוּמָה
 כִּדְכִמְיִי (וְדִכְרִסִּי יוֹ). רֵאשִׁית דִּגְנָךְ:
 וְהִיא לֹא אֵידָנָן. יִכִּי שְׁקָלֶיךָ וְלֹא עֲרִיּוֹן
 לֹא הֵא עֲטוֹל לְתִרְוּמָה: וְכִי כָּמַעֲשֶׂר
 רֵאשׁוֹן שָׁלָא נַעֲלֵה תְּרוּמָתוֹ. קִסְיִד
 תְּרוּמָתָא מַעֲשֶׂר קֶאֱמֵר וְקֶא פִּירָן
 שִׁעִטָּא: וְכִי נִלְרֵכֵה שְׁקֶדִימוּ כִּכְרִי.
 וְהֵא תְּרוּמָה קֶאֱמֵר הֵיטֵי תְּרוּמָה
 גְדוֹלָה דְּחִיּוּ לְאַחֲרֵי מִינֵיהּ מְקַמֵּי
 לְפִרְשֵׁי מַעֲשֶׂר מִינֵיהּ קֶאֱמֵר:
 דְּכֶאֱמֵר לִיה רַב סַפָּא לֵאכִּי. לַעֲלִל
 כְּשִׁמְעִתִּין אֶסְמִיּוֹן. מַעֲה בִּלָּא לֹאִרָה.
 פְּלוּטִין לְעִלָּי: וְכִיּוֹן דִּכְסָף. מְקִדִּישׁ
 שְׁדֵּה מְכִיז וְיִפְסֵם חֲמִשִּׁית הֶסֶף. עֵרֶכְךָ
 (וְקֶרֶל ס). מִתַּנִּי שְׁאִינוּ מוֹדֵה

בעירוב. כח: **במ' גוסס** אש
העירוב. מבני חצר ומעבר ועליהם:
עירובי תעורוב. תעורוב רמתיים
 בעלמל הוא הלכך ממילא מיערב
 ואע"י דאין מעשה הקטן כלום
 איכפת לו כדמתן קטן (דף ע"ג)
 היות שהיה שותף עם שמיני ו"א
 לערב אבל עירובי תחומין אקטני
 שניהם הוא וקטן לא אלים למקמי:
לעכל הימנו. קודם שיגיע אש
 והמקבלי עירוב עליו: **דינע** שם
ממנו ליה. קטן עד לידו של מקבל:
בעורב ורובו. עד שיעלו: **ורלמא**
 הכא לא שקיל מניה. ולא מערב
 ליה אף על פי שהנמינו: **קוף ופל**
 פעמים שהן מלומדים: **כסל תורה**
 אין חוסק בו. כלומר לא סמכין
 אחוקה עד דחזין דעבד:
כסל

תצירות: או ביד מי
אן אמר רב חסדא כותאי: ואם אמר לאחר לקבלו
ולחוש דילמא לא ממטי ליה כדאמר רב חסדא
בעומד ורואהו ולחוש דילמא לא שקיל מיניה
ה"שליח עושה שליחותו הכא נמי חזקה שליח
איתמר דרב חסדא ורב יחיאל אהא אתמר דתניא
קוף והוליכו אין זה עירוב ואם אמר לאחר לקבלו
ודילמא לא ממטי ליה אמר רב חסדא בעומד
כל ליה מיניה אמר רב יחיאל חזקה שליח עושה
מן: בשל תורה אין חזקה שליח עושה שליחותו
בשל

יקני הוה משימני ליה וזהו עירוב ו"כ היכי פריך בשמין ודילמא ששלי משימיה יחזור לכן נראה לפרש דעירובי תחומין הואיל ואסמכתא וזהו והסיד במשימיה נדמנו על הקוף דה"ה עירוב מיירי מני בשממין לקוף והולכיז אין זה עירוב ולכן קמיי במשימיה על הקוף משמע הם * ואף על גב דכפ"ק דפסחים (דף ד') אמר גבי בדיקת חמץ איכא למימר דמיאשיז וכעין ופ"ה לקמן גבי חזקה 'על חצר וערב בן אמר לא ואערב לך;

וּפְרָךְ וְיִמְאֵר קֵא מַשְׁנֵי הָא מִדְּיוּקָא דַּמְתָּי שְׁמַעֲנָן דְּחוּקָה שְׁלֵי
הַיְיָ עִירֻבֵי הָא בְּרִי פִיקָה הִרֵי הִי עִירֻב וְיֵל דִּהֶס קוּמָן עֲלֵי
שְׁלֵמוֹת מַמְנֵה לֵא עֲבֵד מִסּוּם הַפֶּרֶךְ וּמַשְׁנֵי דְכִאֲלוּ הִי
לֵא אֲחֵא לֹא אִתְרַב מִלְתִּיבֵיהּ אֲמַתְנִימָן דְּרִב נִמִּי כְרָךְ לִשְׁנֵי
הַיְיָ אֲחֵא אֲלֵא מִסּוּם לֵא אֲלִימִי מִקְרִי (ו) חֲמוּמִין וְהִסְמָא לֹא קִשָּׁא
פִּיל הִי עִירֻב לֹא שְׁמֵי לְהוּ אֲמַתְנִימָן דַּמְעִילָה אִיכָא לִשְׁנֵי
שְׁלֵמוֹת דִּהָא דִּנְרֻמֵּל אֵל חֲסִי כְּמַעֲסָא:

ועירוב. מאן אינען שאינען מדרים בעירוב אמר רב חסדא כותא. אם אמר לאחר לקבלו ממני, ועומד וצולו הרי זה עירוב. ואקשינן: וילמא האי לא קביל מניה. ושנינן חוקת שלוח ערשה של חתונה. וזה כיון לקבלו חוקת שקיבל כדבר ויחילא. האי רב חסדא ורב ויחילא הוא אימתא. דתניא נתנו לפיל לא לקבלו אמר לאחר לקבלו ממני [הרי זה עירוב]. וזו ודילמא לא מקביל ליה. אמר רב ויחילא חוקת שלי

אולי ילד בריא אחר ר"ל שהקדמתו כשיטתו וכבר פירשנוהו כ"ל ואולי פירש קן כס"י על גרנות דף מ' וזה אחר דב חסדל בעמוד ויטאב.

מסורת הש"ס

(א) וברכות [מן] שבת קוד:
 פתחים לה: כילה יב:
 (ב) תחורה ה: ג) וכסף שאין
 עליו צורה מלשון שומא שאין לו
 עינים. ערוך. (ד) ובימ מן:
 (ה) ופי' בחסותה שבת קודת.
 (ו) דיה ונתן. (ז) לקמן שם:
 (ח) וסודי יב. חזקיהו. חזקיהו.
 (ט) ומעלה כל. ע"ש.
 (י) ודברים ית. (י) ודיו שיר
 לגיל נחמטה. (כ) ויל אשר
 (קא). (ל) כל. (מ) ויפ
 כל. בחוס' דיה נחמ וכו'.

תורה אור השלם

1. ואל הלוים חזר
ואמר אלכם כי תקחו
מאת בני ישראל את
המעשר אשר נתתי לכם
מאתם בנחלתכם והדמותם
מקומו תרומתו מן מעשר
המעשר: כסדר יח כו
2. כן תרומו גם אתם
תורמתו מן מכל מעשריכם
אשר תקחו מאת בני
ישראל ונתתם מקומו את
תורמתו לאהרן הכהן:
3. כסדר יצ כח
ונתחת בידך ודלתכ אל
הקוקס אשר יבחר י
אלהך: כבסר יד כה

הגהות הב"ח

(א) נח' וזאת האספניא
דקדא' ואמר רב הונא:
(ב) שם אחר קרא תרימו
(ג) תרומות ה' מכל
(ד) מעשרותיהם וזה לשון:
(ה) רש"י ד"ה מכל ה'
נכנס כתיב תרמו תרומת ה'
מכל מעשרותיהם אפילו
תרומות נולדו: (ו) רש"י
ד"ה רשביא גרם כרץ
להחליט תרימו את תרומת
(ז) ה' רשביא גרם ופי' מכל
מעשרותיהם כתרומת כלי-
הקודש תרמו וזהו נקח:
(ח) ד"ה ויהיה גרם ופי' נלא
אלמי' לחקיק שביעה
דמחל:

גליון הש"ס

[illegible]

לסוף דעש"י

פלטון [פלדון]. עשה,
גולם (חתיכת מחבת לפני
שהוטבעה בה צורת מברק).

רבינו חננאל

ממערער ראשון. כ"ט וכו' וכו' השולח עירובי ביד ש' שוטה וקטן אינו עירוב. קיימא בעירובי תחומין, אבל עירובי חצירות קיימא לן כרב גא דאמר קטן גובה את

דואהו כדרב חסדא עד שמגיע
שאמר לו לקבלו ממנו ונתתה
קוף והוליתו אינו עירוב, ואם
עושה שליחותו ומקבלו.

ע"כ. (ג) י"ל ודילוח לא מחטי